

ikke kan være Thingets ærede Medlemmer ubefjendt fra Finanslovsforslagets Behandling, at der efter al Sandsynlighed vil komme til at forelægge den næste Rigsdag et Forslag om nye Tarifer for Livrenteanstalten, hvorved vi netop vilde komme til at tage under meget alvorlig Overveielse, om ikke Rentefoden for den bør fastsættes anderledes. Der vil dette Punkt kunne udhæves, men en Forandring deri vil, navnlig ved de Livrenter, som der her er Tale om, som allerede bemærket i Betænkningen, hvor der er taget Hensyn dertil, aldeles ikke volde nogenjomhelst Uleilighed for Embedsmanden; thi fra den Dato, da den nye Tarif træder i Kraft, vil det være let ogsaa at faae Livrenten for ham beregnet efter denne nye Tarif. Jeg maa altsaa tillade mig at fastholde, at der ved det foreliggende Forslag hverken er tilfigtet eller kan bevirkes nogenjomhelst Fordeel for Livrenteanstalten. Der kan og vil derimod derved bevirkes et meget betydeligt Arbejde for den og et langt større Ansvar end det, som nu paahviler den, og jeg tvivlet derfor ikke om, at, dersom man havde forelagt Bestyrelsen for Anstalten det Spørgsmaal, om den vilde ansee det for rigtigt eller heldigt, at denne Sag blev Anstalten overdragen, saa vilde man have faaet et Sværdepaa, hvori adskillige Betænkeltigheder derved vare blevne udhævede fra Anstaltens Side. Det er derfor ogsaa meget forklarligt, at Adskillige, som f. Ex. det ærede Medlem ved Siden af mig (Luren), der nys havde Ordet, kunne være af den Mening, at det vilde være rigtigere at henlægge hele den foreslaaede Virksomhed til en anden Deel af Administrationen. Naar jeg har tilladt mig at stille Forslaget, som det er stillet, saa hænger det imidlertid efter min hele Betragtning noie sammen med den Stilling, som Livrenten skulde have for Embedsmændene, at de netop ikke skulde have den af Statskassen, men af en uafhængig staaende Anstalt. Derved opnaaer den hele Foranstaltning først tilfulde den Charakter, som den skulde have,

Der er endnu et Punkt i det ærede Medlems Foredrag, som jeg ikke kan undlade

med det samme at fremhæve; idet jeg gjerne vil blive færdig med denne Deel af Debatten, som er saa ubehagelig. Det ærede Medlem fremsatte den Indvending imod, hvad der er skrevet i Udvalgets Betænkning, at der var en factisk Urigtighed deri, og da det jo er en meget uheldig Ting, dersom der i en saadan Betænkning skulde findes en factisk Urigtighed, saa maa jeg oplyse det ærede Medlem om, at det ikke er saa. Det ærede Medlem sagde, at, naar det med Hensyn til, hvad der kunde lette Indførelsen af den foreslaaede Forholdsregel paa det nærværende Tidspunkt i Betænkningen var fremhævet, at der nu var forelagt Forslag til nye Lønningslove, og at disse vare af den Bessaffenhed, at mange af de nuværende Embedsmænd ved Hjælp af dem vilde faae høiere Indtægter — saa var dette urigtigt. Det ærede Medlem sagde end ogsaa, at det efter hans Overbevisning maa skee ikke var tredvæ, som dertjemem vilde faae høiere Indtægter. Man skulde troe, at, naar en saadan Indvending kom fra et æret Medlem af Udvalget, saa maatte den støtte sig paa Undersøgelser, men det gjør den aabenbart ikke. Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at det ikke forholder sig, som han sagde. Dersom det ærede Medlem f. Ex. vil tage Lovforslaget om Soldvæsenets Lønning, som er et af de Lovforslag, som netop er behandlet meget udførligt i Udvalget, for sig, saa vil han see, at af de ca. 500 Embeds- og Bestillingsmænd, som staae i de 4 Lønningsklasser, som Talen her er om, vilde omtrent de 400 ved den foreslaaede Lov faae en Forbedring i deres nuværende Indtægter. Det ærede Medlem vil dog vist indrømme mig, at, naar Forholdet er saaledes, saa er det dog en egen Sag for ham at laste en saadan Tvivl ind om en factisk Paa-stand i Betænkningen, som Fleertallet har fremsat.

Men lad os nu komme til Sagens egentlige Kjerne. Der er jo blevet opstafet Tvivl med Hensyn til den i forskjellige Retninger. Tvivlen har saaledes for det Første bevæget sig om det Spørgsmaal, hvorvidt det